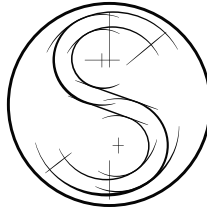

DE SJAAK

Eerste druk 2023

© 2023	Peter van der Steilen
Vormgeving	ook Peter van der Steilen
Cover illustratie	ook weer Peter van der Steilen
Uitgever	Ja hoor... óók diezelfde Peter van der Steilen!

99 van de 100 gevraagde mensen verklaarden geheel vrijwillig dat de auteur inderdaad een zeer ~~gewelddadige~~ geweldige en veelzijdige heer is. Eén persoon overleefde de genitale elektroshock-onderzoekingen niet. Mogelijk als gevolg van een zwak hart of een algemene slechte conditie.

<http://desjaak.steilen.nl>

INDEX

VAKANTIE	7
GAST	29
DIK	49
VADER	69
BLOOT	85
RECHT	101
STAP	123
BAAS	145
BAAN	165
BEURS	189
BELG	203
GELD	219
BOUW	231
THUIS	247
FORTUNA	265

VAKANTIE

Een half jaar geleden was het besloten, dít jaar gingen de Groenedijkjes niet met de caravan en de skottelbraai naar de camping, maar voor het eerst met het vliegtuig voor twee weekjes naar Spanje. Al jaren had Sjaak de overtuiging dat er in Nederland zo veel moois te zien was, dat je wel gek moest zijn, om af te reizen naar een ver gelegen buitenland.

Niet dat ze veel moois in Nederland zagen, eenmaal op de vaste camping bleef Sjaak daar zitten, biertjes slurpen en klagen over van alles en nog wat. Sjaak vond veel genoeg in klagen, mopperen én een fijn potje schelden kwam hem áltijd goed uit. Stella was ervan overtuigd dat dit het gevolg van zijn werk was, hij was namelijk sales manager bij een plastic buizen fabrikant, tijdens zijn werk moest hij altijd maar de amicale adviseur uithangen. Daardoor kropten zijn ongenoegens zich de hele dag op, eenmaal thuisgekomen moest hij dat luchten, om niet van boosheid uit elkaar te barsten.

“Hij moppert en scheld wel veel tégen mij, maar niet óp mij.” Was Stella’s overtuiging. Ze had een reclamespotje gezien met gelukzalige mensen, die op hele mooie stranden, onder prachtige palmbomen, van lekkere drankjes uit kokosnoten genoten, en gelukzalig spetterden en spartelden in een azuurblauwe zee. Dat sprak haar toch véél meer aan dan hun vaste camping. “Waarom proberen we dat niet eens, mijn zus Lore en Driek gaan elk jaar naar Spanje, ze zijn er dol op. Vorig jaar hebben we de hele tijd in de regen gezeten, dat was toch zonde van de vakantie? Vraag het anders eens aan wat mensen op de zaak, die gaan bijna allemaal naar het buitenland voor hun vakanties.”

DE SJAAK

Collega's op de fabriek hadden al lang geleden de geneugten van de Spaanse vakanties ervaren. Hun vele verklaringen over hun goede ervaringen, hadden uiteindelijk de doorslag gegeven.

“Heerlijk weer, lekker zonnen en zwemmen, op de boulevard slenteren, sangria slurpen en aanvullen met lekkere wijn voor Stella en cervezas voor jou, goedkoop, lekker eten zovéél je maar lust kerel!” Sjaak kreeg toch ook wel zin in zo’n Spaanse vakantie. Een reisbureau gaf ze voldoende brochures mee, om een vreugdevuur mee te maken. Paspoorten werden aangevraagd, gepaste kleding inclusief zwemkleding, compleet met een snorkel uitrusting werden gekocht. Overladen met goede adviezen waren ze hélemaal gereed voor de Spaanse pret.

Twee uur tevoren bij de incheckbalie vond Sjaak belachelijk, dus als allerlaatste stonden ze volgepakt met rolkoffers, in korte broeken en op flip flops, in de rij bij de incheckbalie, aan het einde van een erg lange en volle slalom-route. De luchtige kleding had hun vakantie-stemming letterlijk bekoelt, maar zó kan er wel meer in de koffer mee, was Sjaak's redenering.

“Moeten ál die mensen en ál die koffers echt in één vliegtuig” Vroeg Stella wat angstig. “Wat zeur je toch mens, zelfs met jouw dikke kont er in, vliegt dat ding echt wel!” Na anderhalf uur waren ze éindelijk aan de beurt, de grootste koffer gaf op de weegschaal aan, dat hij aan overgewicht leed.

“Het overgewicht kost zesenzestig euro, wil u bijbetalen of er wat spullen uit halen meneer?” “Ik heb die koffer gisteren zélf nog gewogen, hij was beslist niet te zwaar!” Stella begon onrustig te schuifelen, ze zei zachtjes dat ze nog iets te eten in de koffer gestopt had. Woest rukte Sjaak de inderdaad erg bol staande koffer open, hij staaarde met verbazing naar de conserven-voorraad die boven op de zwemvliezen lag te glinsteren.

“Stomme griesmeelgriet, bruine bonen, gehaktballetjes, sprotjes en wat al niet meer?” “Als je denkt dat ik zesenzestig euro ga dokken, voor die spek en bonen zoi, ben je nóg dommer dan die flip flops!” De juffrouw aan de balie wist niet zeker of hij háár of zijn vrouw aansprak, ze was helaas wel erger gewend, rustig wachtte ze af. Nijdig

VAKANTIE

stapelde hij het Hollandse dieet op de balie.

“De spullen die u niet wenst mee te nemen mag u daar, in die gele container deponeren, meneer.”

“U mag ze állemaal hebben juffrouw, cadeau van m'n lieve domme vrouw.” “Dat mogen wij niet aannemen meneer, als u ze nu snel in de daarvoor bestemde container deponeert, kan u nog nét op tijd boarden.” Met zijn armen vol voer snelde Sjaak de slalom weer retour, een verloren blikje sprotjes werd al schoppend tot aan de container gedwongen. Bij het dumpen van zijn lading zag Sjaak dat er al vrij veel vergelijkbaar blikvoer in lag. Er lopen hier véél meer gekken rond, dan ik voor mogelijk hield, hij ging dat niet aan Stella vertellen, dát zou maar afbreuk doen aan de ophanden zijnde mopper-partij.

Ze waren nog nét op tijd in het vliegtuig aangekomen, de bagageruimte was overal al vol, dus moest de handbagage bij de toch al krappe beenruimte komen. Stella was té zenuwachtig, om te luisteren naar het gemopper van Sjaak, over de juist doorstane voedselcrisis. Toen het angstige opstijgen voorbij was, kon ze weer wat ontspannen. Sjaak was onderhand ook weer rustiger geworden, het vliegen leek redelijk veilig te verlopen.

Tijdens de eenvoudige en smakeloze lunch, kwam het vliegtuig in een luchtzak terecht. Stella gilde van angst, Sjaak van de plons hete koffie die in het kruis van zijn shorts terecht gekomen was. Met wat papieren servetjes, probeerde Stella het gevolg van de kruisaanval weg te poetsen. Met als enigst effect dat twee jongens, met hun telefoontjes, gnuivend de reinigende bewegingen filmden. Sjaak kafferde om de beurten de knapen, dan weer zijn geliefde uit. De ouders van de belhamels waren er van overtuigd, dat hun lieve jongens niets fout gedaan hadden.

Daar hadden andere passagiers dan ook weer verschillende meningen over, zodat het al snel een gezellig tumult werd. Voordat de landing werd ingezet, had het cabine-personeel de rust weer redelijk weten te herstellen, althans het bleef nu bij non-verbale uitingen van misnoegen. Als laatsten konden ze het vliegtuig verlaten, om ook als laatsten in de bus aan te komen.

DE SJAAK

De gebruikelijke vakantiesfeer, was tijdens de drie kwartier durende bustocht niet optimaal te noemen. Zelfs de anders zo probate meezingers, zoals Viva España, Olé en Costa del Sol konden de vreugde niet effectief verhogen. In de schemering kwamen ze bij het hotel aan, waar geen énkél licht brandde.

“Stroomstoring, dat gebeurt hier nog wel eens, maar je went er snel aan hoor.” Zei de chauffeur opbeurend, bij het uitladen van de bagage. De entree van het hotel was met wat noodverlichting bruikbaar, ook bij het inschrijven kwamen Sjaak en Stella pas als laatste aan de beurt. Zodoende kregen ze een kamer, op een vrij hoge verdieping toegewezen.

“Elevator no working, is no power.” hadden ze al begrepen, toen alle anderen al zwoegend met de bagage, en een gratis zak-lampje, in het duistere en bloedhete trappenhuis waren verdwenen. Dat gaf Sjaak tenminste de kans om zijn chagrijn weer exclusief op Stella te focussen, zwoegend als pakezels liepen ze de ene na de andere trap op. Bezweet en uitgeput traden ze eindelijk de kamer binnen. De stroomstoring had al een halve dag geduurd, het was daardoor zo verdomd warm in de kamer, dat ze zonder uit te pakken direct op het bed vielen.

’s Nachts was de power weer hersteld, de airco had zijn verkoelende werk gedaan. Zo ontwaakten ze de volgende ochtend in de koele kamer, met een heldere zonneschijn, die de nieuwe dag aankondigde. Zowel de kamer als de badkamer waren eenvoudig, maar netjes en schoon. Na een lekker verfrissende douche, gingen ze op ’t balkon eens zien, waar ze uiteindelijk terecht gekomen waren. Het viel beslist niet tegen, badend in de zon lagen de witgekalkte huizen met oranje daken, omringt door palmbomen en allerlei tropische gewassen, op een licht aflopende helling. Je kon de zee ook nog zien, het was wél wat verder weg dan ze verwacht hadden. Maar ze waren opgetogen in de overtuiging dat hun fijne vakantie, waar ze op gerekend hadden, nu écht begonnen was. Bij het uitpakken van de bagage, vond Stella een kluisje in de kast,

VAKANTIE

“Waarom zit er een kluisje in onze kast Sjaak?” “Dat is een hotel-safe voor goedgebouwde toeristen, in werkelijkheid is het niets anders dan een grabbelton voor de schoonmaakploeg!” Hij droeg niet voor niets alle belangrijke papieren, en geld in een geldgordel.

Het ontbijt van geroosterd brood met tomaten en olijfolie, een tortilla Española met flinke koppen koffie erbij, beviel prima, het bracht ze helemaal in de vakantiesfeer, de strubbelingen van de heenreis waren alweer vergeten. Ze besloten om de omgeving eens te gaan verkennen. De zon deed zijn uiterste best, om de sfeer helemaal compleet te maken, dat lukte geweldig goed, zodat er al snel bij een pittoresk winkeltje, strohoeden uitgezocht werden. Voor Stella een grote flap-hoed, met Hollywood pretenties, Sjaak stapte met een wild west model de boulevard weer op. De hoeden waren gecombineerd met zonnebrillen, zo slenterde ze verder, geheel in de stijl van échte ervaren toeristen.

Voor het eerst sinds vele jaren liepen ze weer arm in arm, net als vroeger. Stella begon al te fantaseren, over een romantische nacht, die mogelijk haar nog niet uitgebluste kinderwens, tot werkelijkheid zou kunnen brengen. Een venter met ijsjes, had weinig moeite om ze te verleiden tot een bakje Sangria ijs, met een blaadje munt en een parasolletje, dit was een échte vakantie. Vanaf de boulevard zagen ze een strand-scene, die goed leek op de foto's in de catalogi, iets minder kleurig, maar wel met véél meer mede toeristen.

“Kijk daar hebben ze ezeltjes met nét zo'n hoed als de mijne, maar wel met hun oren erdoor.” “Je moet zelf wel een ezel zijn om je óp zo'n beest te laten áfzetten!” Stella had wel een smartphone, maar ze was er niet erg handig mee, ze maakte nu wel foto's van de omgeving en enkele van Sjaak in zijn goede humeur. Sjaak wou geen smartphone. “Al dat gezeur aan m'n kop, dank je lekker, van de zaak willen ze dat ik óók met zo'n ding ga rondlopen, dan kunnen ze me dag en nacht met berichtjes lastig vallen. Ik houd het op de antieke Nokia.”

Tussen de strandstoelen, parasollen en honderden mensen, kwamen ze bij de zee aan, zonder hun zwemspullen, maar ze genoten

DE SJAAK

al van het warme water in de branding. Balorig schopte Sjaak tegen de aanzwellende golfjes. Bij een grotere golf gaf hij een flinke trap, hij zag zijn flip flop in een boog over de branding verdwijnen. Hij begon nét aan een fijne scheldpartij, toen de goede vakantiestemming tóch nog de overhand kreeg, met bravoure smeed hij de andere ook richting Neptunus. “Gekkie, wat doe je nu?” “We kopen straks wel nieuwe, die dingen kosten hier niets.”

Blijmoedig liepen ze nog een lange tijd, in een zeer opgewekte stemming door de branding, Stella met haar flip flops in de hand, haar maatje eenenveertig zou tóch te klein zijn voor Neptunus. “Zullen we even op een terrasje wat lekkers gaan eten en drinken? Tapas zijn kleine lekkere hapjes, daar ben ik erg benieuwd naar.” “Ja, daar ben ik ook echt wel aan toe Dikkie.” Stemde Sjaak direct in.

Eenmaal uit de branding gelopen, was het zand toch wel érg heet onder de blote voeten, op de boulevard aangekomen, sprong Sjaak als iemand die faliekant faalde bij een vuurloop op hete kolen. Vanaf een bankje onder een palmboom, stuurde hij Stella op pad, om nieuw floppend schoeisel voor hem te scoren. Met een trage tred kwam ze met roze flip flops weer terug. “Ze hadden nergens maat zevenenveertig Sjaak, vierenveertig was de grootste maat.” “Dat dondert niet, maar moest je zo nodig roze uitkiezen?” “Dat waren écht de enigste in vier en veertig, ze hadden wel donker blauwe, maar die waren tweeënveertig.”

Sjaak’s hakken hingen ruim over het schattige schuimplastieken schoeisel. Om de brandende straat te vermijden, kreeg hij een loopje, alsof hij op onzichtbare stiletto hakken liep. Gelukkig waren er uitnodigende terrasjes in de nabije omgeving, de keuze viel op een uitbater, wiens fraaie parasols en glimmende roestvrij stalen tafeltjes en stoelen positief afstaken, tegenover de meer traditionele concurrenten.

De keuze bleek goed, want de internationale menukaart was zelfs van een Nederlandstalige variant voorzien. Zo konden ze bestellen zónder het risico te lopen, om met gebraden geitenballen op ‘t bord verrast te worden. Bedelende zielige, in lompen gehulde kleine kindertjes, die met een overdreven oud en buitengewoon blind vrouwtje

VAKANTIE

langskwamen, maakte hij grommend duidelijk géén gulle gever te zijn.

De gekozen tapas en de drankjes bevielen goed, de glazen bleven niet lang leeg. Stella vroeg een ober eens een foto van hun samen te maken. Ze waren beiden weer helemaal in hun sas. Totdat een grote inktzwarte Afrikaanse man zijn slecht gelukte houten olifanten, en vrij onrealistische fallus-symbolen, voor een héle goede vriendenprijs aanbood. Geheel in Sjaak's stijl, gaf hij de handelaar, in onversneden Nederlands, mét internationale gebaren het zéér duidelijke advies, om héél snel op te rotten. Toen Sjaak aanstalten maakte om op te staan, verdween de handelaar vrij snel. Andere toeristische lekkerbekken hadden het luide optreden niet verstaan, maar gaven wél duidelijke blijken van hun waardering.

Sjaak groeide van trots, overwoog een buiging voor het dankbare publiek, maar gaf toch de voorkeur aan een bescheiden knikje. Stella glom onderhand net zo als de hardhouten fallussen. Een Belgisch stel-letje trakteerde ze zelfs op een rondje. Ze hadden wel begrepen dat het Nederlanders waren, ze grepen deze kans aan om hun Vlaamse gulheid te tonen. Er werd op afstand in de lucht geklonken. Sjaak had nu wél spijt dat hij zich ingehouden had bij die bedelaartjes.

Toen de gulle zon, de overdaad van het eten, samen met het bier, Sjaak zachtjes in slaap gewiegd hadden, kwam de houthandelaar nóg eens langs, voor een hernieuwde poging bij mevrouw. Stella was door de vele sangria's en de glanzende hard houten fallussen, die de opdringerige verkoper vlak onder haar neus hield, behoorlijk opgewonden geraakt.

Sjaak had haar in tijden al geen seksueel genot verschaft. Ter plekke besloot ze om deze vakantie compleet te maken, met een buitenechtelijk partijtje paalsteken. Een daad die ze in nuchtere toestand niet eens zou overwegen. Hoe donkerder, hoe groter had ze eens gelezen, in een nogal vrijmoedig romantisch boekje. Sjaak's prestaties waren geheel in overeenstemming met diens bleke handeltje.

Ze vertrok onsubtiel draaiend met haar forse achterwerk naar de toiletten, ze wenkte ondubbelzinnig de houthandelaar. Deze had wel zin in dat stevige bleke vrouwtje, want hoe witter, hoe wilder, had hij

DE SJAAK

thuis van de oudere dorpsgenoten gehoord. In het krappe hokje stond hij al snel met zijn shorts rond de enkels klaar, om haar bleke lijf aan de erg donkere roede te rijgen.

Stella was onthutst, toen het donkere geval inderdaad, tot een verbazingwekkend formaat was aangezwollen. Opeens begreep ze hoe een speenvarkentje zich aan het spit moest voelen. Ze draaide dan wel niet in het rond, maar in haar hoofd tolden de conflicterende sentimenten van pijn, genot en spijt wild door elkander. Toen het eindelijk over was, bleef ze uitgeput, maar buitengewoon bevredigd in het hokje hangen. Gul stopte de verkoper een houten fallussymbool, als souvenir in haar handtasje, opgewekt ging hij weer verder met het terroriseren, van andere toeristische slachtoffers. Na haar kleding en d'r haar weer gefatsoeneerd te hebben, liep ze met een moeizaam loopje terug naar het terras, om héél voorzichtig weer naast Sjaak plaats te nemen.

Door een amper onderdrukt gilletje van Stella, schoot Sjaak wakker. Het zitten op het oververhitte roestvrij stalen stoeltje was nog véél pijnlijker dan het lopen, dus stelde ze voor om maar terug naar het hotel te gaan. Toen Sjaak het internationale gebaar van betalen maakte, bemerkte hij dat tijdens het slaapje zijn portemonnee uit zijn geldgordel gejat was. "Natuurlijk door die kleine ellendelingen en die rottige blinde heks." "Heb jij dan niets gezien Stella?" "Ik moest even naar het toilet schat, ik wist toch ook niet dat je zat te slapen." "Stom pis wijf, je laat mij hier toch niet voor half dood achter, als weerloos slachtoffer voor die gulzige gieren-bende?"

Om haast te maken reikte Stella in haar tas om de rekening te voldoen, ze ontwaarde geschokt het houten aandenken aan het gepleegde overspel. Na betaald te hebben, mét een flinke fooi bij de grijnzende camarero, die dit soort toneeltjes wel kende, stond ze heel voorzichtig op. Sjaak begon nog tegen hem te foeteren, maar de fooi had zijn werk gedaan, zonder verdere uitleg of verklaring stapten ze op.

Tenminste, hĳ stapte als een beginnend travestiet op zijn fictieve hakken, zij liep vrij moeilijk en pijnlijk. Zo zwoegde de Nederlandse

VAKANTIE

afvaardiging van 'the Ministry of silly walks' de toch nog vrij steile helling op. Onderweg ontdekte Sjaak een Chinees restaurant, hij was dol op een goede Chinees Indische rijsttafel, hij stelde voor om daar even uit te rusten, nog wat te drinken en later ook te dineren. De gerechten kwamen hem minder bekend voor, want die Spanjaarden kenden de Indonesische variaties niet, die in Holland zo vanzelfsprekend geworden zijn.

Na de roofoverval tijdens zijn genoegelijk tukje, dronk hij weinig maar at met smaak, de meer traditionele Chinese gerechten. Sjaak loerde constant om zich heen, om het éérste verdachte kind dat hij zou zien, nét zolang uit te knijpen, tot zijn portemonnee er uit zou vallen. Stella hield zich niet in, ze dronk de rijstwijngulzig, om daarmee de vloek der sangria te verdrijven.

Een lief klein Chinees knaapje presenteerde het stel gelukskoekjes. Sjaak monsterde het jong eens goed van top tot teen. Na gerustgesteld te zijn, dat hij geen lid van de blinde oma bende was, kon het knaapje ongeschonden weer naar de keuken huppelen. Sjaak's koekje las: 'In ignorance one can be perfectly happy'. Stella kon niet meer zo goed focussen, dus las Sjaak haar wijsheid maar voor: 'Happiness only multiplies when you share it with someone'. Helemaal begrijpen deed hij de Chinese wijsheden in het Engels niet, hij vond het zo wie zo stom geneuzel.

Toen Stella na een kwartier nog niet terug gekomen was van een plasje, ging Sjaak eens op onderzoek. In het dames toilet vond hij haar half bewusteloos, een hevig geschrokken kokje gaf zijn mening "Lady no good, too many rice wine, better go home, before more sick." Sjaak zat té vol met het goede eten, en Stella was absoluut niet meer in staat om te lopen, dus namen ze een taxi voor het laatste stuk opwaarts. Uiteindelijk strompelde het stelletje de kamer binnen, Stella liet zich héél voorzichtig op het bed neer zakken, ze vond direct de slaap die haar aan de pijnlijke werkelijkheid onttrok.

Sjaak was allang blij dat Stella uitgerangeerd was, hij had al lang de angst gekoesterd, dat ze op deze vakantie nóg eens een poging zou doen, om hem voor nazaten te laten zorgen. Toen ze eindelijk wakker

DE SJAAK

werd, zag ze Sjaak met zijn duct tape en een ander paar flip flops, een soort van Frankenstein schoeisel samenstellen. De combinatie van de roze flip flops, de grijze duct tape en de fel groene donor flip flops zag er absurd uit. Sjaak stapte zelfingenomen door de kamer, in zijn eigen lompe trotse tred.

Stella probeerde het overspel, met de op- en indringerige verkoper te vergeten. Ze stelde voor om vanmiddag eens te gaan zwemmen, daar had Sjaak al lang naar uit gezien. Ze vertrokken met zwemvliezen, duikmasker en snorkel richting de zilte zee. Onderweg zochten ze wat versnaperingen, in zo'n leuk Spaans supermarktje. Ze herkende de 'Garnacha' van het hotel, "Die zijn lekker wijzig." Sjaak leek het Barcelona bier wel wat, ze kochten van beide maar gelijk een ijskoude tray grote blikken, met nog wat versnaperingen. Na een redelijk plekje, toch nog vrij ver van de zee, op het volle strand gevonden te hebben, begon Stella met zonnebrand te smeren, "Doe jij mijn rug even?" Met zijn lompe handen vol zand, werd het eerder een marteling, dan de zwoele massage waar ze stiekem op gehoopt had. "Zal ik jou ook even doen?" "Je weet toch dat ik niet van dat gefrunnik aan m'n lijf houd!" Trots vertellend dat hij nog nooit verbrand was, hees Sjaak zich in de snorkel-uitrusting, hij ploegde als een debiele eend in de zwemvliezen, moeizaam door het zand richting de branding.

Vanaf haar badhanddoek kweet Stella zich van haar taak als oppasser van de spullen, ze moedigde Sjaak met enthousiasme aan. De aan het oppervlakte spartelende Sjaak, kwam er al snel achter dat er verdomd weinig te zien was, het kunstmatig opgespoten zand bood totaal geen bezienswaardigheden. Afgezien van een roestig blikje, een gebroken zonnebril en een condoom dat zich voordeed als een kwal.

Tot hij tegen een jeugdige dame aanzwom, en zich verschrikt afzette tegen haar pronte boezem, daarbij raakte hij verward met de duikbril en snorkel in haar bikini topje. Haar vierkante Amerikaanse football vriend gaf uiting aan zijn ongenoegen hierover, door Sjaak eerst eens te trakteren op een stevig partijtje klop.

Sjaak had een bescheiden fitnessruimte, hij was fit en sterk, maar vergeleken bij de football speler, leek hij slechts een klein ventje. Na

VAKANTIE

de klop kreeg hij ook nog een snelcursus bijna verzuipen, en werd met de snorkel in het verkeerde uiteinde, het strand op getrapt. Na het verwijderen van de snorkel, ging Sjaak op zijn buik naast Stella liggen, onderwijl de Amerikaanse bruit voorzichtig in het oog houdend, bang voor een hernieuwde aanval.

Mopperend viel hij uiteindelijk in slaap, boven op de geldgordel, met de nieuwe toeristen portemonnee en de paspoorten, die had hij voor de veiligheid onder zijn handdoek verstopt. Na een paar uurtjes werden ze weer wakker, de bruit was uit beeld verdwenen, Sjaak kon weer redelijk veilig zitten. Samen gingen ze de zee in, om spetterend en spartelend, de reclame mensen na te doen. Sjaak hield hun handdoeken, met de koelbox er op, scherp in de gaten. Hij hoopte zelfs, dat er iemand het lef zou hebben, om iets te dicht in de buurt ervan te komen. Maar er waren geen criminele liefhebbers te bespeuren. Na de waterpret bemanden ze verfrist en opgewekt, hun fortificatie weer.

De Garnacha en het bier kwamen, nog goed koud, uit de koeltas, ze deden hun verfrissende plicht met smaak en genoeg. Dorstig werd de halve voorraad gelegegd. De mondvoorraad werd ook aangebroken, de geroosterde mais, was vetig en zout, maar wel lekker én knapperig. Dat kon niet gezegd worden van de noga, die in de hitte tot een zachte massa gesmolten was, het duurde dan ook niet lang, tot alles onder de kleverige zool zat. Handen, gezichten de handdoeken, alles dat ze maar beroerden kwam onder de noga te zitten, vermengd met wat mais en veel zand. Omstebeurten gingen ze de zee in, om zichzelf en de besmeurde handdoeken, te verlossen van de kleverij. De natte handdoeken droogden snel in het zonnetje, ze genoten nog een uurtje van de zon, en de sfeer van vrolijke mensen op het stand, en in de zee.

Opgewekt besloten ze om weer naar het hotel te gaan, voor het diner. De spullen werden zo goed als het maar kon van zand ontdaan, Sjaak's snorkel werd samen met de lege blikken, in een prullenbak gepropt, ze begonnen aan de klim naar boven. Het was warm, de tocht naar boven leek veel moeizamer te gaan dan gisteren, halverwege gingen ze even op een bankje zitten en dronken nog wat van de koele

DE SJAAK

blikjes. Toen Sjaak opstond voelde hij zich onzeker ter been, na enkele misstappen struikelde hij van het voetpad af, frontaal in de open armen van een flinke cactus.

Schreeuwend van de pijn bleef hij aan de vlijmscherpe stekels hangen, elke poging om zich te bevrijden had een averechts en zeer pijnlijk effect. Stella had onderhand het vermoeden opgevat dat die Garnacha niet geheel alcohol-vrij was, dat werd bevestigd door de vijftien procent die tussen de Spaanstalige tekst gevonden werd. Giechelend riep ze naar Sjaak: "Jij bent gewoon dronken en ik ook!" Stella waggelde naar haar stumper, met een flinke ruk aan zijn schouders, verloor zij de cactus van haar aanrander. Samen vielen ze achterover op het voetpad, Stella giebelend, Sjaak schreeuwend.

Na Sjaak op het bankje gemanoeuvreerd te hebben, begon Stella met het stekel-plukken, als éérste de stekel die recht in zijn kruis stak. Na het verwijderen keek ze even in de shorts, "Jouw kleine ventje is niet geraakt hoor Sjaak." Giebelde ze. Sjaak's tirade maakte niet echt duidelijk, dat hij daar érg blij mee was. Beschonken als ze was viel het plukken nog tegen, sommige stekels braken af, andere werden juist nog wat dieper in Sjaak's frontzijde gedrongen. Nadat de schreeuwende en vloekende Sjaak van de meeste stekels verlost was, moest de beschonken beklimming voortgezet worden.

Meer zwalkend dan lopend kwamen ze aan in het hotel. De balie-medewerkers waren er nu écht van overtuigd, dat deze Hollanders héél veel moeite met het lopen hadden. Eenmaal op de kamer aan gekomen, gleden ze beiden in een diepe beschonken slaap.

Midden in de nacht schoot Sjaak wakker, van zijn verbrande rug, elke beweging voelde aan alsof zijn huid uitscheurde. Ruw schudde hij Stella wakker, om eens te kijken hoe erg het was.

Het was héél erg. Zijn gehele achterzijde, van zijn enkels tot aan zijn nek, was vuurrood verbrandt, en rijkelijk bedeed met geel glazige blaren, die op springen stonden. "Het ziet er héél erg verbrand uit schat, volgens mij moeten we er een dokter bij halen." "Ben jij helemaal gek geworden, die Spaanse artsen doen hier vast nog aan voodoo, en alle mogelijke waanzin!"

VAKANTIE

Met natte handdoeken probeerde Stella het leed nog te verlichten, zonder éinig positief effect. Sjaak bleef doodstil op zijn buik op het bed liggen schelden op de Spaanse zon. Alle stekel-wondjes bloedden lichtjes, ze deden ook wel pijn, maar het was véél minder erg dan zijn rug. Bij het verschonen van de lakens werd de kamermeid verrast door een bloederig patroon, in de vorm van een mens, denkend aan de lijk-wade van Turijn sloeg ze even een kruisje.

Het merendeel van de wondjes was al snel dusdanig ontstoken dat ze de pijn van de verbranding bijna verdrongen. Sjaak bleef volhardden in zijn stelling, hier géén medische hulp te zoeken, hij bleef zo stil mogelijk op zijn zij liggen, hopen op een snelle genezing. Met behulp van de vertaal functie van haar smartphone, was het Stella toch gelukt, om pleisters en diverse zalven te kopen bij een drogist. De rest van de week werd voornamelijk op de hotelkamer en het balkon doorgebracht, het ontbijt, lunch en diner aten ze op de kamer. Stella deed haar best om hem op te beuren met hapjes en drankjes uit de kiosk, ze liep speciaal naar het leuke supermarktje voor het Barcelona bier, als vloeibare pijnstillers voor manlief. Ze las Sjaak voor uit Nederlandse kranten. Dat alles in het vaderland naar de donder ging, in guur weer, kon de heimwee niet verdringen. De TV was óók al waardeloos, alles in het Spaans, zonder ondertitels begrepen ze er níets van. Maar dan mopperde Sjaak tenminste even tegen een Spaanse quizmaster, of zo.

Af en toe kon Sjaak zijn agressie botvieren op grote rode kakkerlakken die Stella gillend, op een stoel deden vluchten. Als hij er ééntje krakend tot snot geslagen had, met zijn Frankenstein flops, toonde hij haar het bewijs van zijn succes. Vreemd genoeg was Stella hélemaal niet blij en dankbaar met die aanblik.

De tweede week was Sjaak in staat om weer op te staan, maar zelfs de lichtste kleding deed nog pijn. "Zonder overhemd kan je de kamer niet uit, aan de voorkant zie je er uit als een te vaak opgelapte fietsband, aan de achterzijde hangen er vellen als vleermuisvleugels." Zo onopvallend mogelijk deden ze zich tegoed aan de maaltijden, ze vermeden elk mogelijk scenario, dat ze in nog meer Hispanische problemen zou kunnen brengen.

DE SJAAK

Totdat Sjaak zich met een schok realiseerde, dat hij bij de aftocht van het strand, zijn geldgordel met de portemonnee én de paspoorten, helemaal vergeten was. Hij probeerde nog een manier te vinden om Stella daarvan de schuld te geven, maar het kwam er niet overtuigend uit. Dus vloekte en schold hij in een meer algemene zin.

“Hoe moet dan nou, zonder paspoort kunnen we niet terug.” Zei Stella half jankend, in de angst dat ze de komende tijd in dit vreselijke oord zouden moeten doorbrengen. Er zat níets anders op, ze moesten naar de Nederlandse ambassade, om vervangende reispapieren te bemachtigen. Zo verliet Sjaak voor het éérst het hotel weer, de warme zon was nog steeds té pijnlijk voor zijn goed doorbakken rug en schouders. Er werd van hoeden gewisseld, de grote flaphoed van Stella hielp wel wat, maar niet voldoende. Bij de kiosk hadden ze alleen erg fleurige en vrouwelijke parasolletjes, maar het was beter dan die pijn.

Zo liep Sjaak geheel voor gek op zijn Frankenstein flip flops en zijn verzameling pleisters. Het zou een flinke tocht worden, drie kwartier met de bus, dan nog twee treinritten van ruim drie en een half uur. Ze hielden zich strikt aan het beleid van onopvallendheid, al trok Sjaak's uitdossing véél meer aandacht dan hem lief was. Bij het zitten bleef hij kaarsrecht in de busstoel zitten, om zijn pijnlijke rug te ontzien. Met uiterste wilskracht lukte het hem om niet te klagen over de slechte wegen, slechte vering, nog slechtere chauffeurs en het achterstallige onderhoud van de bus.

In de trein kreeg hij het nog véél moeilijker, tegenover hen zaten twee boerse types die als versnapering verse teentjes knoflook verorberden, de raampjes konden niet open, dus bleef de smerige knoflook walm goed hangen. De knoflook-adem was nog niets vergeleken met de extreem penetrante stank die uit elke porie van de look-liefhebbers walmde.

Van zijn onderdrukte verwensingen werd niets begrepen, één van de mannen bood ze gulhartig zelfs wat van zijn lekkernij aan. De uitdrukking van Sjaak zei voldoende om begrepen te worden, schouderophalend verdwenen de aangeboden teentjes tussen de kauwende kiezen. Stella had een zakje amandelen meegenomen en presenteerde

VAKANTIE

eerst het zakje aan Sjaak, die er een handje vol uitnam, daarna bood ze het ook de Spanjaarden aan. Deze wezen het vriendelijk af, zo bleef het nul - nul bij het uitdeel-spel.

Onder zijn oog was een stuk stekel blijven zitten, de ontsteking stond op barsten, het wittige pleistertje kon de spanning niet langer verdragen, en viel op het kleine tafeltje tussen de velletjes van de knoflook. De gulle gulzige man zag het aan voor een bijna verloren teentje, hij wierp het met pus gevulde pleistertje achteloos tussen de malende kiezen. Sjaak had dit gezien en barstte in lachen uit, geen van de reisgenoten wisten waarom, maar die gulle lach beurde iedereen op, en sommigen lachten spontaan mee.

Ongewend aan het lachen, verslikte Sjaak zich in een amandel, de lach werd vervangen door een amechtig hijgen en kuchen. Stella schrok zich rot, maar wist niet wat te doen. Toen zijn kleur tot een ongezond purper was aangelopen, hielpen de mannen Sjaak overeind, eentje timmerde met zijn grote hand krachtig op Sjaak's rug, om het verstikkende obstakel los te werken. Dat lukte buitengewoon mooi, de amandel des doods schoot los en na de éérste ademteug begon Sjaak te gillen van de pijnlijke behandeling.

Met tranen in zijn ogen zat Sjaak even later weer als een hark in zich zelf te vloeken op 't bankje. De mannen vonden dat wel érg kleinzerig, ze waren ervan overtuigd dat deze toeristen van héél slap materiaal gemaakt waren. Stella gooide het zakje amandelen maar in de prullenbak, ze probeerde Sjaak te overtuigen dat de mannen het goed bedoelden, en zijn leven gered hadden.

Sjaak wenste, in stilte, iedereen in de coupé iets ellendigs toe en probeerde zich groot te houden. Toen de trein vrij abrupt stopte bij 't station kreeg Sjaak's rug nóg een pijnlijke bonus behandeling. Zo snel als het mogelijk was verlieten ze de trein, toen de mensen in de coupé Sjaak met zijn parasolletje en flaphoed zagen stappen, moesten ze allemaal lachen, maar nu wisten ze wél waarom.

Het was warm en druk in de stad, ze besloten dat een taxi de beste manier was om de ambassade te bereiken. De chauffeur had ooit in Nederland gewerkt, hij hoorde het gemopper van Sjaak met innerlijk

DE SJAAK

genoegen aan. Toen hij ook het commentaar op zijn rijstijl begrepen had, nam hij de extra super lange toeristische route. Eindelijk aangekomen bij de ambassade, rekende Stella een fors bedrag af, zonder een fooi te geven. Bij het weggrijden van de taxi hoorde ze nog net “Zuinige Hollandse rotzakken!”

Na uitgelegd te hebben waarvoor ze gekomen waren, moesten er eerst nog even pasfoto's gemaakt worden. Stella zat met een vriendelijke glimlach klaar. “Sorry mevrouw, maar glimlachen mag niet op pasfoto's, u moet een neutrale uitdrukking hebben.” Daar had ze bij het maken van de foto voor haar paspoort, ook al veel moeite mee gehad. Ze doorliep weer een aantal pogingen ‘neutraal kijken’. Onschuldige, onnozele, verbaasde, angstige en verlegen uitdrukkingen kwamen voorbij, maar ze had geen idee hoe ze neutraal moest kijken. “Stopt u maar mevrouw, ik moet even een telefoontje plegen.” Stella ontspande, de fotograaf knipte haar met de gewenste uitdrukking.

Sjaak zat met een kwade kop voor de lens. “Zo kan dat echt niet meneer, probeert u zich even te ontspannen, alsof u lekker aan het strand zit.” Dit had een averechts effect op meneer's expressie. “Of nog beter, kijkt u eens alsof u naar uw TV kijkt tijdens het journaal.” Heel even bereikte zijn gezicht, een gezapige neutraliteit, de fotograaf was het wéér gelukt, een vakman! Na de geslaagde fotosessies werden ze naar de wachtkamer gebracht. Het viel ze op, dat er wel érg veel mensen langs de wachtkamer liepen, even stilstonden bij de deur, om dan weer gnuivend verder te lopen. Ze waren onderhand wel gewend aan de reacties die Sjaak's uiterlijk losmaakte, ze dachten er verder niet bij na.

Na erg lang wachten kregen ze eindelijk te horen dat de documenten klaar lagen bij de balie. De dame achter de balie bekeek ze allebei eens goed, ze keek ook even naar haar telefoon, ze kon een lach niet langer onderdrukken. Dit was dé druppel die Sjaak's reeds óvervolle emmer deed overstromen.

Hij ontlaadde zich in een niet mis te verstane tirade, prijsde de dame gelukkig met het dikke plexiglas dat hen scheidde. Hij timmerde

VAKANTIE

daarop met zijn parasolletje, en beloofde iedere gnuiver of grinniker iets vreselijks aan te doen. Tot hij door de taser van het bewakingspersoneel uitgeschakeld werd. Verkrampst viel hij voorover met zijn gezicht op de balie, het bloed uit zijn neus bespoot onder het plexiglas door, de niet meer lachende dame.

Toen hij weer bij zijn positieven kwam, lag hij op de eerste hulp van een hospitaal waar de weerhaken van de taser los gesneden werden. Achter een zenuwachtige Stella, zag hij twee leden van de Guardia Civil, die hem scherp in de gaten hielden. Na de pijnlijke behandeling werd hij, met twee extra pleisters, door de gerechtsdienaren in een kort gratis ritje, naar het hoofdkantoor der Policía vervoert. Daar werd hem in helder Engels, waar Sjaak het fijne niet van begreep, duidelijk gemaakt, dat hij er érg gemakkelijk afkwam, omdat de ambassade geen klacht tegen hem zou indienen. En zo werden ze, on-ceremonieel buiten gezet.

In de volgende taxi-rit zwegen ze, rekenden zonder morren af en traden de ambassade zo nederig mogelijk weer binnen, om de zo nodige documenten toch maar te bemachtigen. Aan en achter de balie werd er niet meer gelachen, net toen Sjaak zijn handtekening op het document plaatste, gaf de ontsteking onder zijn oog de moed op. Een bloederig straaltje pus spoot tegen het plexiglas, en op het nog verse document. Hoewel het onvolmaakte document eigenlijk niet rechtsgeldig was, vond de kokhalzende dame, dat het niet háár probleem was. Na het afrekenen met Stella's pinpas, vluchtten ze de ambassade uit. Tot hun verbazing zagen ze het treinstation in de verte liggen. "Die vieze, vuile, gore, gemene, smerige, stinkende oplichter heeft ons expres de halve stad rondgereden, terwijl het een loopafstandje van niets was!" Voordat Sjaak helemaal uitgekafferd was, waren ze al op het station aangekomen.

Het was al vrij laat en er waren in de trein en de bus té weinig passagiers om meer serieuze confrontaties mee aan te gaan. Volledig uitgeput, maar voldaan, kwamen ze met de broodnodige documenten weer in het hotel aan.

DE SJAAK

Door de resterende dagen zoveel mogelijk op de kamer en het balkon door te brengen, wisten ze nieuwe avonturen te vermijden. De verveling werd dusdanig erg, dat het Stella zelfs lukte om haar knorrepot toch nog te verleiden, tot enige pogingen om alsnog voor nageslacht te zorgen. De vakantie duurde langer dan ze lief was. Ruim van te voren hadden ze de koffers al ingepakt, toen de dag van vertrek aangebroken was, stonden ze popelend als éérste op de bus te wachten.

In het vliegtuig weigerde Sjaak de aangeboden koffie, hij hield een strikt bier dieet aan, Stella hield zich zelf bezig met het slurpen van rode wijntjes. Stella had de maaltijd van gepaneerde vis gekozen, Sjaak voor de schnitzel. Met de maaltijden vóór zich zagen ze geen verschil, ook proevend kwam er geen uitsluitsel over het vis of vlees vraagstuk. Sjaak had héél veel zin om zijn mening daarover te ventileren, maar besloot het toch maar in stilte te slikken.

Nadat de on-identificeerbare maaltijden opgeruimd waren, kwam het jongetje dat achter Sjaak zat, op het idee zich te vermaken met het spelletje 'stoeltje trappen'. Stella zag dat het geduld van haar geliefde, niet veel méér kon hebben. Zo vriendelijk mogelijk vroeg ze aan de ouders van het trappertje, of ze hem mogelijk zouden willen ontmoedigen in zijn huidige vermaak. "Beslist niet, wij geloven in een vrije opvoeding, wij zijn er van overtuigd dat kinderen geen volwaardige mensen kunnen worden, door het verbieden van hun natuurlijke impulsen."

Sjaak kon zich niet meer inhouden, hij stond op. "Als jij nog één keer het lef hebt om tegen mijn stoel te trappen, dan scheur ik jouw beide beentjes van je rottige lijfje af! En daarmee sla ik jouw achterlijke ouders dan helemaal dood! Wil jij dat soms?" De knaap, die niet gewend was aan éinig corrigerend optreden, barstte in tranen uit en bekroop moeders schoot.

Enkele passagiers gaven uiting aan hun goedkeuring van de opvoedkundige les. Maar de meeste passagiers hadden enkel het verbale optreden van de bruto gezien, zij ventileerden hun ongenoegen over zijn optreden. Stella wist hem te overtuigen dat reageren, de situatie alléén maar zou verergeren. Met uiterste wilskracht lukte

VAKANTIE

het hem, om zonder verdere confrontaties weer op de Nederlandse bodem te landen. Wachtend bij de bagagecarrousel kreeg hij nog wat negatief commentaar op zijn optreden, maar met een grommende bedreiging wist hij die zeurkousen te ontmoedigen.

Bij de douane vond de douanier van dienst, het reisdocument dat Sjaak presenteerde zéér dubieus, op de plek van de handtekening was enkel een hele vieze vlek te zien. Na de uitleg van Stella, waarbij ze de gehavende voorkant van Sjaak achter de pleisters toonde, verdween een collega douanier, om het één en het ander te verifiëren bij de ambassade in Spanje. Gnuivend kwam de douanier terug, zijn collega werd een blik op de telefoon gegund, lachend werden ze Nederland weer binnengelaten.

Verward over de lachende ontvangst en geheel ontdaan van de spanning, die aan het vertrek vooraf gegaan was, stonden ze kleumend op een duistere parkeerplaats. Géén van beiden had een flauw idee waar de auto geparkeerd was. Sjaak ging met zijn afstandbediening op jacht, soms hoorde hij een bekend piepsignaal, maar telkens bleek het een ándere reiziger te zijn, die meer geluk had dan hij. Na een paar uur ronddolen tussen honderden auto's vonden ze éindelijk de lea-sebak.

Sjaak's typische jachtige rijstijl, van een ervaren sales manager, deed een flitspaal afgaan. Vlak voor de afslag naar huis werden ze door zwaailichten aan de kant gezet, om nóg een fraaie snelheidsboete cadeau te krijgen. Sjaak's onvrede hierover kwam op gang met een uitmuntende scheldpartij in ónversneden Nederlands. Maar naarmate hij zich steeds meer opwond over die boetes, die hem hier, nog maar nét aangekomen in zijn eigen geliefde thuisland, aan de broek gelapt waren, stapte hij de auto uit. Met een Frankenstein flip flop bedreigde hij de schrijvende agente. Haar collega vond dit een goede aanleiding om de pepperspray eens in te zetten, hij werd niet teleurgesteld in de effectiviteit.

De snelheidsduivel schreeuwde nog wel, maar deze was wél buiten gevecht gesteld. Even later zat een geboeide Sjaak achter in het politievoertuig te snotten en te vloeken. Stella werd verzocht een

blaastest te doen, omdat zij alleen verder zou moeten rijden, en een wat wazige indruk maakte. Ze blies ruim over de limiet, als gevolg van de vliegtuig wijntjes, die zo goed geholpen hadden bij het onopvallende gedrag. Zo kwam Stella weer naast Sjaak te zitten, zij het zonder handboeien.

Op het bureau werden ze beiden aan een officiële blaastest onderworpen, ze scoorden bijzonder hoog, Sjaak iets meer dan Stella, hij kon het niet laten om daarover op te scheppen. Stella mocht met een taxi huiswaarts gaan, Sjaak mocht nog een nachtje, gratis, in het arrestanten-hotel verblijven.

De volgende dag was Stella druk in de weer om de koffers uit te pakken, nét toen ze het houten aandenken probeerde weg te moffelen, stapte een niet erg vrolijke Sjaak binnen. "Heb jij je dat domme ding toch laten aansmeren, toen ik voor Pampus lag?" "Ach hij was helemaal niet duur schat, volgens de verkoper is het écht een probaat vruchtbaarheidsmiddel, we willen toch allebei graag een kindje? Stel je eens voor dat het écht werkt, dat zou toch fántastisch zijn, binnenkort zal ik te oud zijn."

Zonder veel woorden verwees hij de wonderlijke werking van een houten lul, tot het rijk der fabelen, Stella vond een mooi plekje, uit het zicht, voor het probate houtsnijwerkje. De volgende dag werd hij op de zaak met meer enthousiasme dan normaal ontvangen. "Zo levensgenieter, jóuw vakantie was in het vliegtuig al begonnen!" Onder een algemeen gelach werd hem het filmpje getoond, van de poetsende Stella.

De knapen hadden het filmpje, heel knap, van on-suggestieve geluidseffecten en érg grappige graphics voorzien, die Stella's reinigingspoging, tot iets héél anders hadden omgetoverd. Met een doffe schok besefte hij opeens waarom ze bij de ambassade, en bij de douane zo'n lol hadden. Sjaak was bij hóge uitzondering sprakeloos. Toen hij bij de directeur op het matje stond, stamelde hij over een luchtzak en tissues, hetgeen een averechts effect had. "Hoe denk jij als vertegenwoordiger van onze nieuwe trék-vaste PVC koppelingen, nog serieus genomen te worden? Door jouw vulgaire verlangens, staan wij

VAKANTIE

als van der Lek Pijpen & Buizen voor gek, besef jij je dat wel?”

Sjaak beseftte zich helemaal niets, maar was al blij dat hij slechts naar de werkvloer verbannen werd, in plaats van het gevreesde ontslag. Bij de slager had Stella ook een dergelijke onthulling gekregen, haar uitleg over het helpen bij zijn natte en hete kruis hielp net zomin.

DE SJAAK

GAST

Beiden hadden 's nachts al eens wat geruis gehoord, maar konden er geen verklaring voor vinden. "Muizen, misschien hebben we muizen in huis." Stella had, zoals het hoort, een overdreven angst voor de kleine knagertjes. Hoewel ze lid van de dierenbescherming was, moest Sjaak muizenvallen plaatsen. Patent muizenvallen, sterk genoeg om ratten op steroïden om zeep te helpen, werden tactisch door het huis verspreid. Sommigen kregen een traditioneel stukje kaas, anderen een stukje leverworst, ter variatie.

De éérste nacht lagen ze nog héél lang wakker, om te luisteren of er al kleine knagers in de val liepen. Afgezien van het geruis hoorden ze niets, teleurgesteld vielen ze in slaap. 's Morgens werd Sjaak bevorderd tot hoofdinspecteur der muizenvallen, tot zijn verbazing waren alle vallen leeg, maar niet één was afgegaan. Met een pollepel probeerde hij één van de lege vallen uit. Na een lichte beroering klapte de val met een rotklap dicht, en versplinterde de steel van het testinstrument. Toen het sein veilig gegeven was, begaf ook Stella zich naar beneden. Ze snapten het niet, Sjaak zette de volgende avond alles weer gereed, dit keer, op advies van een collega, met een likje pinda-kaas op de lokkernijen.

Met het zelfde frustrerende resultaat als de dag ervoor. Ze begrepen het niet, na onderzoek op het internet opperde Stella om ook eens wat Franse kaasjes te proberen. Sjaak vond het wel érg verdacht dat die adviezen op de site van kaaswinkel 'de Lachende Kaasboer' stonden. Brie, roquefort, camembert en diverse chèvre's werden aan de muizen geofferd, állemaal zonder het gewenste resultaat. Alternatieven